

Za žoga — po nosku.

Spisal E. Gangl.

jubica in Zdravka sta se takoj sprijaznili z vsako igračo, ki sta jo dobili v dar. Morda pa jima je bila žoga najljubša.

Žoga!

Kje pa je tudi človek, ki bi je ne bil vesel? Vrzi žogo, kamorkoli hočeš, povsod ti poskoči in zapleše tako veselo kakor bi bila polna mladega, zdravega življenja. Vrzi jo ob steno — sama ti skoči nazaj; če paziš, ti pride kar naravnost v roke, kakor bi ne bilo nikjer na svetu lepše in boljše. Vrzi jo ob tla — žoga se požene kvišku kakor bi se ji hotelo visoko gor k zlatemu solncu. Vrzi jo v zrak — sama se ti spusti v nastavljene roke kakor bi ji bilo dolgočasno brez tebe. In kako je šele lepo, če skače žoga iz rok v roke, Ljubici iz rok in Zdravki v roke.

O, kako dobro sta vedeli sestrici za to živo poskakovanje! Ljubica je zagnala žogo, ki se je spustila v lepem, hitrem loku Zdravki v roke. Vedno bolj se je odmikala druga od druge, zmeraj večji je prihajal lok, a žoga se ni ustrašila vedno daljšega pota, nego vselej je priplesala v varne roke tisti, ki je pazila, da jo ujame.

In pazila je vsaka! Zakaj če bi ne pazila Zdravka, bi se ji smejala Ljubica, ko bi ne ujela žoge, ki bi se potočila kdove kam daleč v deveto deželo, in če bi ne pazila Ljubica, bi se ji smejala Zdravka tem presrčneje, ker je bila od nje za glavo manjša in za nekaj let mlajša ter je zatorej lovila žogo še težje.

Najrajši sta se žogali tam na travniku, ki je bil nekoliko nagnjen proti potoku, šumljajočemu mimo njega. Lepo je bilo tamkaj: vse zeleno kroginkrog. A žoga iz rok v roke. Ljubica in Zdravka pa sta se smejala, da je pozabila žoga na vedno premetanje in da ni čutila nobenih bolečin.

„Pojdiva se žogat,“ pravi zopet nekoč mlajša starejši.

„Pojdiva!“

In šli sta.

Z Zdravko pa je šla zla misel: „Danes napravim tako, da je ne prestreže Ljubica.“

Nabrala je poln meh smeha, da ga iztrese sestrici pod nos, ko ji švigne žoga preko glave po travniku in se zatoči po obronku tja dol v hladne valove — Ljubica pa za njo, morda celo do potočka, da si na posled zmoči še krilce.

A Zdravki ni šlo kakor je mislila. Sestra je pazila, in žoga ni mogla nikoli drugam nego samo v njene roke.

„Kako jo naj vržem, da je ne ujame?“ je mislila Zdravka.

Mislila je in mislila, a žoga ni hotela drugam nego v Ljubičine roke. Stali sta že daleč narazen, morda petnajst korakov.

Zdravka vrže, Ljubica prestreže.

In sedaj vrže Ljubica.

Zdravko je jezilo, da ni tudi sedaj izgrešila sestra žoge, vrhutega pa ji je prišla čudna misel. Ko je že letela žoga proti nji, se ji zbudi misel in ji pravi: „Kaj bi bilo sedaj-le, če bi dobila žoga peruti? Ali meniš, da bi res priletela v tvoje roke? Ali ne bi rajša poletela kam dlje, nego sežejo tvoje oči, kam daleč tam preko gore v tuje in neznane dežele?“

Zdravka še ni popolnoma izmislila te misli, že 'začuje z one strani velik, glasan smeh.

„Kje imaš žogo, Zdravka?“

Zdravka se zdrami in se ozre. Vsa plašna si pogleda v roke, a ko vidi, da ni žoge v njih, se ji zazdi, da je najbrže daleč kje za njenim hrbtom. Morda je celo dobila peruti in že leti tam preko gore v tuje in neznane dežele.

Zdravki se obrnejo pogledi proti potoku, in objokane njene oči zagledajo žogo, kako neznansko hitro beži proti potoku kakor da je žejna in bi se rada napila. Zdravka iztegne ročico — a bila je desetkrat prekratka,

Zdravka napravi korak, a bil je enajstkrat premajhen. Kaj sedaj? Za njo — za žogo!

Za žogo — seveda, to je edina rešitev, da ne utone in ne umrje. A Zdravki se čudno zapletejo noge. Morda zato, da pride hitreje do žoge, pade in zdrči po nosku navzdol. A sedaj preide Ljubici smeh. Ali naj gre tudi Zdravka tja, kamor žoga? Brž steče Ljubica k sestri in jo k sreči ujame za levo peto.

Nobena ni več mislila na žogo. V skrbeh je bil jima sedaj Zdravkin okrvavljeni nosek, ki se je zaman napravil na pot za nagajivo žogo.

Kako ljubim svoj rojstni kraj.

Spisal *Fr. Rojec.*

Do štirinajstega leta sem bil doma v svojem rojstnem kraju. V tem času nisem bil izven domače vasi nikjer dlje kakor v nekaterih po poldrugo uro in po dve uri hodá oddaljenih večjih župnijskih vaseh v okolici. Tja sem hodil k maši ob nedeljah in praznikih, ko nekoč ni bilo dve leti duhovnika v domači vasi; v mlin, na pošto in nekolikokrat z očetom tudi v semenj. Sicer sem ob takih prilikah videl in slišal marsikaj novega in zanimivega, o čimer bi se mi prej doma v gorski vasici še sanjati ne moglo, ali vendar se mi je zdelo, da je doma še vedno vse lepše in prijetnejše.

Prišla je štirinajsta jesen v mojem življenju, jesen s tihimi, dobrodejno-toplimi in sladkotožnimi dnevi, kakršni so mi še dandanes tako jako ljubi. Takrat se je po vasi raznesla novica, da pošlje imoviti vaški kmet Ozimek, ki je bil prvi cerkveni ključar in moj krstni boter, svojega, od mene za kako leto mlajšega sina Franceta v šolo v Ljubljano. Boter Ozimek pa je začel potem nagovarjati tudi mojega očeta, da bi še ta dal mene v šolo v Ljubljano, da bi se tako dva iz ene vasi skupaj učila.

Moj oče se je vdal nasvetu mojega botra, in nekega lepega popoldneva, ko smo na njivi pod vasjo kopali krompir, sem zvedel od matere in starejše sestre, kaka sreča in slavna bodočnost me še čaka, ako bom hotel biti priden in pameten.

Ostavlil sem svojo ljubljeno rojstno vas in od tistega časa sem jo ljubil še iskrenейše, čeprav sem učakal v nji več neprijetnih in bridkih kakor srečnih in veselih dni. Globoko v srce so se mi vtisnile vse slike in vsi